

Nici a 22-a carte de poezie în limba română semnată Echim Vancea, membru USR, nu va fi lansată la Sighet și... nicăieri.

Se numește FIECARE ZI CU TĂCEREA EI ANUME, a apărut cu sprijinul Consiliului Județean Maramureș, la Editura „ECHIM”, coperta Cristian Cheșuț, iunie crt. Cartea este structurată, din câte îmi dau seama, pe 2 teme: problematica lui Dincolo și a Eșecului, spre care poetul va fi fost purtat, din nou, de moartea tatălui său și de înființarea bătrâneții („încă o zi / încă un apus”).

Universul este același: Satul sub semnul țipătului auroral sau eschatologic, ca loc al tainei, blestemului, vinei, al veșniciilor abrupte și Orașul, la rândul său perceput sub semnul țipătului, dar unul mut, neuzit, ca loc al dramelor și al singurătății, „care a uitat de tine de tot”, în care poetul își prefiră mantric locurile primordiale: În Pomi, În Tufe, Zănoaga, În Poduri, Podu Țâpriei șcl.

Între noi și Dincolo este o ruptură. Dincolo este neapărat Noapte, umbrele noastre sunt copiile ei palide. Trecerea într-Acolo este exclusiv ritualică. Poetul se simte obligat să lase răspuns privind sensurile Treceii Dincolo, adunând de un mic inventar retrospectiv (poemul SALUT). Uneori imploră confesiv Divinitatea, alteori este arțăgos cu Ea și cu agenții (și *agenturii*

) Ei... Vancea „se pune cu Dumnezeu”, se crede într-un fel de competiție. Paradisul nu poate fără noi, îi e frică, ne urmează – zice poetul maramureșean.... Frica de Dincolo și-o îndulcește, desigur, cu un strop de Nirvana eminesciană (OBSESIE).

La urmă, când nu a mai rămas „nimic de văzut/nimic de spus/nimic de mine” (TRECUT-A O ZI”) și „oasele trupului și-au șters de mult din memorie / grija de a iubi/.../” (PRIVIND ÎN GOLUL

Scris de Marin Slujeru

Marti, 01 Iulie 2014 13:24 - Ultima actualizare Vineri, 04 Iulie 2014 18:52

ZĂPEZII), rămâne să adunăm substanța poetică din trecutul cel mai recent, cel mai întâmplător. Zise, gesturi, tăceri. Sau din minimizarea lexicului și supralicitarea prepozițiilor – din intonații, de data asta, nu. Poetul se distanțează de „Cei care au rămas pe țărmuri”, ca unul dintre „cei cu vatra arsă” („și-n juru-mi nimic”). Alesul eșuează văzând tihna triumfală a celor mulți: „la un moment dat nimeni nu mai zbura/ nimeni nu mai stătea cu umbra la zid/ toți se înghesuiau să își vadă de drum liniștiți” (DESPRE NEREUȘITA ZBORULUI UNEI PASERI).

Echim Vancea fuge, de regulă, de patetisme, de simpla mesagerie poetică, ține neapărat să nu ne spună ceva inteligibil sau ininteligibil, ne poartă și ne abandonează pe cărări întortocheate, oprindu-se fix la marginea prăpastiei de a spune. Alteori, cititorul se trezește cu adevărate monologuri (în pustiu) pe scara de la bloc sau cu incantații cvasiveterotestamentare, ori cel puțin de litanie, poetul făcând uz de arhaisme bisericești, pe bune sau în răspăr („s-a fost decis”, „întrebat fi-va”). (Dacă la mijloc este vreo elegie, neapărat protestez.) Tot el dramatizează expresionist, prezentând daturi personale, contingente ca daturi universale.

Faceți bine și citiți versurile de dragoste ale lui Echim! (IDILĂ ș.a.)

AUTOR: Marin Slujeru

1 iulie 2014

www.sighet-online.ro